

Barnebokker for Norge

barnebokker.no

Asnebarnet / Eselbarnet

Skrevet av: Lindiwe Matshikiza

Illustrert av: Meghan Judge

Oversatt av: Helena Englund-Sarkees (sv), Espen Stranger-Johannessen, Martine Rørstad Sand (n)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebokker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebokker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Nångivelse 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

Asnebarnet

Eselbarnet

Lindiwe Matshikiza

Meghan Judge

Helena Englund-Sarkees

svensk / nynorsk

nivå 3

Det var en liten flicka som först såg den mystiska gestalten i fjärran.

...

Det var ei lita jente som først såg den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Etter kvart som skikkelsen kom nærare, såg ho at det var ei høggravid kvinne.

...

Når gestalten kom nærare såg hon att det var en høggravid kvinna.

Blyg men modig gick den lilla flickan närmare kvinnan. "Vi måste låta henne stanna hos oss", bestämde den lilla flickans folk. "Vi kommer att skydda henne och hennes barn."

...

Sjenert, men modig, gjekk den vesle jenta nærare kvinna. «Vi må halda på henne her hos oss», bestemte dei som var med den vesle jenta. «Vi skal verna henne og barnet hennar.»

Åsnan och hans mamma har växt ihop och hittat många sätt att leva sida vid sida på. Sakta har andra familjer bosatt sig överallt runt omkring dem.

...

Eselbarnet og mor hans har utvikla seg i fellesskap og funne mange måtar å leva side ved side. Sakte, men sikkert har andre familiar byrja å slå seg ned rundt dei.

Esel fann mor si, som var ðleine og sørjde over tapet av kvarandre veldig hardt. Dei stira på kvarandre lengje. Og så klemde dei!

...

Asna hittade sin mamma, ensam och sörjande sitt försvunna barn. De stirrade på varandra en lång stund. Och sedan kramade de varandra mycket hårt.

Barnet var snart på veg. «Trykki!» «Hent pleddi!» «Vatni!» «Tryyykki!»

...

Barnet föddes inom kort. "Krysta! Hämta filtari! Vatneni krryyystai!"

Men når de såg bebisen hoppade de tilbake av chock. "En åsna?!"

...

Men då dei fekk sjå babyen, veik alle tilbake i sjokk. «Eit esel?»

Åsna visste äntligen vad han skulle göra.

...

Esel visste endeleg kva han skulle gjera.

... hade molnen försvunnit tillsammans med hans vän, den gamle mannen.

...

... hadde skyene forsvunne, nett som vennen hans, den gamle mannen.

Alla började gråta. "Vi sa att vi skulle skydda mor och barn, och det är det vi kommer att göra", sa en del. "Men de kommer att föra med sig olycka!" sa andra.

...

Allle saman byrja å krangla. «Vi sa vi skulle verna mor og barn, og det skal vi gjera», sa nokon. «Men dei kjem til å bringa ulukke!» sa andre.

Och så blev kvinnan ensam igen. Hon undrade vad hon skulle göra med det här konstiga barnet. Hon undrade vad hon skulle göra med sig själv.

...

Og slik var det at kvinna vart åleine igjen. Ho lurte på kva ho skulle gjera med dette rare barnet. Ho lurte på kva ho skulle gjera med seg sjølv.

Høgt uppe bland molnen somnade de. Åsna drömde att hans mamma var sjuk och kallade på honom. Och när han vaknade...

...

Høgt oppe blant skyene sovna dei. Esel drøymde at mor hans var sjuk og ropte på han. Og då han vakna ...

Till slut var hon tvungen att acceptera att han var hennes barn och att hon var hans mor.
 ...
 Men til slutt godtok ho at han var barnet hennar, og at ho var mor hans.

En morgon bad den gamle mannen Asna att bära honom till toppen på ett berg.
 ...
 Ein morgon bad den gamle mannen Esel om å bera han opp til toppen av eit fjell.

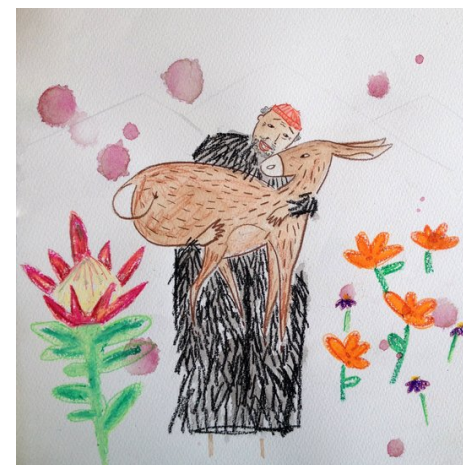

Om nu barnet hade fortsatt att vara lika litet hela tiden hade det kanske blivit annorlunda. Men åsnebarnet växte och växte tills han inte längre fick plats på sin mors rygg. Och hur mycket han än försökte kunde han inte bete sig som en människa. Hans mamma var ofta trött och frustrerad. Ibland tvingade hon honom att göra arbete som var menat för djur.

...

Viss berre barnet hadde halde på den vesle storleiken, hadde alt kanskje vore annleis. Men eselbarnet voks og voks, heilt til han ikkje lenger fekk plass på ryggen til mora. Og uansett kor hardt han freista, klarte han ikkje å oppføra seg som eit menneske. Mor hans var ofte sliten og frustrert. Nokre gongar sette ho han til å gjera arbeid som var meint for dyr.

Åsna stannade kvar med den gamle mannen, som lärde honom många olika sätt att överleva på. Åsna lyssnade och lärde sig saker och det gjorde även den gamle mannen. De hjälpte varandra och skrattade tillsammans.

...

Esel drog for å bu med den gamle mannen, som lærte han mange ulike måtar å overleva på. Esel lytta og lærte, og det gjorde den gamle mannen òg. Dei hjelpte kvarandre, og dei lo saman.

Asna vaknade och upptäckte att en underlig gammal man
strirrade ner på honom. Han tittade in i den gamle
mannens ögon och började att känna en glimt av hopp.

...

Esel vakna opp til ein merkeleg gammal mann som strira
ned på han. Han såg inn i auga til den gamle mannen og
byrja å kjenna ein snæv av håp.

Förvringning och ilska byggdes upp inuti Asna. Han kunde
inte göra det ena och han kunde inte göra det andra. Han
kunde inte vara så här och han kunde inte vara så där. Han
blev så arg att han en dag sparkade ner sin mamma till
marken.

...

Esel vart fyt av forvringing og sinne. Han kunne ikkje gjera
ditt, og han kunne ikkje gjera dat. Han kunne ikkje vera
på ein måte, og han kunne ikkje vera på ein annan måte.
Han vart så sint at han ein dag sparka ned huset til mor si.

Åsna skämde. Han började springa så långt bort så fort han kunde.

...

Esel skamma seg. Han byrja å springa vekk så fort han kunne.

Når han till slut slutade springa, var det natt och Åsna var vilse. "Iiaa, iiaa?" viskade han ut i mørkret. "Iiaa, iiaa?" ekade det tilbake. Han var ensam. Han rullade ihop sig till en boll och föll i en djup och orolig sømn.

...

Når han hadde slutta å springa, var det vorte kveld, og Esel hadde gått seg vill. «Hi ha», kviskra han inn i mørket. «Hi ha?» lydde ekkoet. Han var åleine. Han krøkte seg saman til ein liten ball og fall i ein djup og forstyrra søvn.